

и никои не може да препари до нея, но командирътъ трѣбва да знае за станалото. Въ тая суматоха може да произлѣзатъ непоправими събития. Но има моменти, когато мозъкътъ спира да работи и колкото да се мжчишъ да измислишъ нѣщо все не можешъ.

Въ пустиня цвѣтя цѣфтятъ ли, та и въ тоя моментъ въ моя мозъкъ да започне кипежа на умътъ, отъ когото да се роди нѣкаква спасителна мисль? Стоя свитъ възнакъ, а до мене единъ младъ войникъ отъ последния наборъ, бавно си нарежда вещитѣ въ раницата и дълго дълго се взира въ единъ чорапъ скжсанъ на петата. Той се чуди, може би, какъ се е скжсалъ чорапа и мушка почернѣлия и нечистъ прѣстъ, поклаща глава и си бѣбри:

— Скжсалъ се, трѣбва да се кърпи, — и въ този мигъ за него нищо друго не съществува освенъ тоя скжсанъ чорапъ, който трѣбва да се кърпи. Снарядъ бухна въ скалата предъ насъ и азъ инстинктивно лѣгамъ на очитѣ си. Втори, трети, пети . . . тѣ се изливатъ съ своя оглушителенъ трѣсъкъ толкова много, че скалата предъ насъ започна да гори. Да се стои повече тукъ е невъзможно и предъ страхътъ да не бжда убитъ съзнанието ми напълно се възвърна и като побутвамъ войника, залазвамъ по дъното на окопа за да отида къмъ входа, по който дойдохъ. Войникътъ не мръдна, съ прѣстъ въ дупката на чорапа, той догони своитѣ паднали другари. Той изпълни най-достойно своя дългъ.

— По-скоро! Тичайте! ако не се взематъ мѣрки всички ще бждатъ избити! — троснато ми заговори нѣкакъвъ вжтрешенъ гласъ и азъ безъ да мисля, че се излагамъ на явна смъртъ, залазвамъ наново и бѣрзамъ, колкото се може по-скоро, да съобща на командиря на полка за критическото положение.

Минавамъ подъ огнената завеса, вихрушката не можа да ме смѣте и ме превърне на каша. Следъ малко съмъ при командиря, той изслуша рапорта ми и все още не вѣрвайки, че сърбитѣ сж се настанили въ преднитѣ окопи на 13-а и 16-а роти, тръгна да отиде при осиротѣлитѣ остатъци. Запасалъ паласки и пипналь здраво една пушка въ ржката си, той намѣри капитанъ Танчевъ,